

Arrest

nr. 49 681 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid 29 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Op 22 september 1987 wordt verzoeker door de politie tegengehouden zonder identiteitsdocumenten. Hij verklaart op 22 september 1987 het Rijk te zijn binnengekomen en verzoekt de Belgische overheid op diezelfde dag om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen wordt op 19 januari 1988 beslist om verzoekers dossier zonder gevolg te klasseren.

Op 23 maart 1989 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 20 maart 1990 wordt nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan verzoeker.

Op 17 december 2001 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken beslist op 20 augustus 2004 om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State. Verzoekers beroep wordt op 6 juni 2006 door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 159.592.

Op 8 september 2004 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om verzoekers aanvraag zonder voorwerp te verklaren.

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 juni 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte (“certified copy of entry in register of births”) kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9, derde lid en 9bis, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: afgekort het EVRM). Tevens voert verzoeker ook nog een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen (dat) zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden heeft met alle voor handen zijnde gegevens.

Meer bepaald deelde de verzoeker mede dat hij in het bezit was van een identiteitsdocument. Inderdaad in het bewuste verzoekschrift dd. 08/12/2009 staat dit vermeld. Er werd ook effectief een identiteitsdocument overgemaakt doch dit was door de vergissing van de raadsman, het verkeerde identiteitsdocument.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij hier evenwel niet op gewezen en zonder de mogelijkheid om dit recht te laten zetten het dossier van verblijfsmachtiging als onontvankelijk afgewezen wegens afwezigheid van een identiteitsdocument.

De verzoeker is evenwel in het bezit van een paspoort en kon derhalve gemakkelijk en zonder dat hiervoor een beslissing van onontvankelijkheid diende afgeleverd te worden, deze materiële vergissing rechtzetten.

Bijgevolg kan waargenomen worden dat waar de verzoeker mededeelde dat hij een identiteitsdocument ter beschikking had doch per vergissing het verkeerde identiteitsdocument toevoegde aan het verzoek dd. 08/12/2009, de Dienst Vreemdelingenzaken met deze duidelijke materiële vergissing geen rekening heeft gehouden.

Voorts kan waargenomen worden dat de verzoeker voorheen nog een verblijfsmachtiging aangevraagd heeft overeenkomstig art. 9, 3 lid Vreemdelingenwet. In die periode was de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument of paspoort nog niet verplicht gesteld.

Indien op dit verzoek nog geen antwoord kwam, was het verzoekschrift ingediend ter actualisatie dd. 08/12/2009 wel degelijk ontvankelijk en mocht de Dienst Vreemdelingenzaken in geen geval een beslissing van onontvankelijkheid nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan de beslissing derhalve niet correct hebben gemotiveerd aangezien duidelijk is dat niet alle voor handen zijnde elementen in het administratief dossier werden beoordeeld. Dat de weigering wegens afwezigheid van een identiteitskaart / paspoort dan ook volkomen onterecht is. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen.”

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden,

zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.CE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de formele motiveringsplicht waarvan verzoeker de schending aanvoert, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.h.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Ter ondersteuning van zijn middel stelt verzoeker dat hij effectief een identiteitsdocument heeft overgemaakt, maar dit het verkeerde identiteitsdocument was. Hij meent dat de gemachtigde hem de mogelijkheid had dienen te geven om dit recht te zetten.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker zijn beschouwingen feitelijke en juridische grondslag missen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen identiteitskaart heeft voorgelegd, i.t.t. zijn beweringen in zijn middel.

Hij legt bij zijn aanvraag als stuk 1 slechts een kopie van zijn geboorteakte voor.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat het uiteraard aan verzoeker is om de vereiste identiteitsdocumenten voor te leggen en het niet ernstig is naderhand de gemachtigde te verwijten dat hij verzoeker niet de mogelijkheid heeft gegeven om het gebrek aan identiteitsdocument recht te zetten.

De verwerende partij laat gelden dat gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk:

‘De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond, van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1960, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte (‘certified copy of entry in register of births’) kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).’

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd op afdoende wijze rekening gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken. Verzoeker toont niet anders aan.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis § 1, waarop verzoeker zich beroept, als volgt luidt:

“ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die in de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Verzoeker heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld – nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de Wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

Dat verzoeker voorheen een verblijfsmachtiging heeft ingediend overeenkomstig art. 9, derde lid van de Vreemdelingen kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn enig middel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en tevens worden de feitelijke overwegingen welke aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen weergegeven. Zo vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Vervolgens motiveert de bestreden beslissing dat de door verzoeker neergelegde geboorteakte niet aanvaard kan worden als identiteitsdocument en dit om reden dat niettegenstaande een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen aangaande de identiteit van een persoon, deze niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en dus niet dezelfde bewijswaarde heeft. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bovendien bekritiseert verzoeker de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke

motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Verzoeker heeft op 8 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis*, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, welke in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een afschrift van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Niettegenstaande verzoeker op de lijst van de als bijlage toegevoegde documenten melding maakte van een kopie van zijn identiteitskaart, dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze niet heeft toegevoegd aan zijn aanvraag. Daarentegen maakte verzoeker wel een kopie van zijn geboorteakte over. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Evenmin betwist verzoeker dat de kopie van de door hem neergelegde geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft als een identiteitsdocument en bijgevolg niet aanvaard kan worden als identiteitsdocument. Aldus dient te worden vastgesteld dat de feitelijke vaststellingen gedaan door de verwerende partij correct zijn. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoeker met zijn betoog een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

In zoverre verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht meent te ontwaren uit het feit dat de verwerende partij hem er niet op gewezen heeft dat zijn aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, alvorens een beslissing houdende de onontvankelijkheid van zijn aanvraag te nemen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, dient vastgesteld te worden dat verzoeker niettegenstaande hij op de lijst van de als bijlage toegevoegde documenten melding maakte van een kopie van zijn identiteitskaart, geen identiteitskaart heeft toegevoegd, maar wel een geboorteakte. De verwerende partij heeft aldus de juiste conclusie getrokken uit de door verzoeker neergelegde documenten. Voorts is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om aan te nemen dat verzoeker met de vermelding van een identiteitskaart (stuk 1), zijn geboorteakte bedoelde, aangezien hij deze als stuk 1 heeft neergelegd. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het aan verzoeker is om de vereiste identiteitsdocumenten voor te leggen en dat het niet ernstig is om naderhand de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te verwijten dat hij hem niet de mogelijkheid heeft gegeven om het gebrek aan een identiteitsdocument recht te zetten. *In casu* is het niet de verwerende partij, doch wel de advocaat van verzoeker die onzorgvuldig is geweest, nu hij zelf aangeeft dat hij zich vergist heeft en het verkeerde document heeft neergelegd. De advocaat van verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij. De verwerende partij mag er van uitgaan dat een verzoeker van meet af aan alle vereiste documenten toevoegt aan zijn aanvraag of deze alsnog voor de beoordeling van de bestreden beslissing aan zijn aanvraag toevoegt en dit zonder dat de verwerende partij hem hierop moet wijzen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker hiermee een manifeste beoordelingsfout aan.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet aanvoert wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet werd opgeheven en ondertussen vervangen is door de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet niet meer dienstig kan aanvoeren. Verder kan verzoeker evenmin dienstig aanvoeren dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 december 2009 als een actualisatie diende te worden beschouwd van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 september 2004, aangezien zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 september 2004 reeds definitief werd beslecht. Zo heeft de verwerende partij op 22 oktober 2007 aan verzoeker meegedeeld dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 8 september 2004 zonder voorwerp is geworden, daar na een woonstcontrole d.d. 6 september 2007 is gebleken dat verzoeker niet op het opgegeven adres woont. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 8 december 2009 is duidelijk een nieuwe aanvraag, zodat verzoekers argumentatie dat aangezien artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument of paspoort verplicht stelde, de verwerende partij bij de actualisatie van de aanvraag in geen geval een beslissing van onontvankelijkheid kon nemen om reden dat deze voorwaarde niet is vervuld, niet dient te worden beantwoord bij gebrek aan feitelijke grondslag.

Tot slot stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waaruit de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bestaat, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU